

valita-
te non
tantū
gradu,
sed spe-
cie,

tiam secundum magis & minus, hos gradus autem
diversas species non efficere: sed existimaverim
ego, magnificentiam omnino esse specie distinctam
virtutem a liberalitate. Id quidem certum, habe-
re has duas virtutes tam magnam inter se affinita-
tem, ut primo intuitu non videantur nisi gradibus
differre; verum ex sequenti argumento, ut opinor,
contrarium apparebit. Quæ enim differunt I. ob-
jecto formali, II. extremis, & III. fine, illa magis
quam gradu differunt. Sed magnificentia differt
a liberalitate dicto modo. Ergo &c. Singula
membra hic sunt probanda. Ac de primo quidem,
nempe *objecto formali* res confecta est, cum libe-
ralitas in mediocribus & privatis divitiis, quibus
persona privata par est; magnificentia vero in di-
vitiis majoribus & publicis, quæ requirunt perso-
nam publicam, versetur. Publica autem & pri-
vata differunt specie, si non physice & in sua na-
tura, tamen ethice & moraliter, dum *Ethici* in his
objectis non tam attendunt magnum & parvum,
(quod materiale tantum hic est) sed publicum &
privatum, quod morali respectu *τὸ* formale con-
stituit. In moralibus quippe, quod bene no-
tandum, munus quo quisque fungitur, formæ &
differentiæ specificæ locum obtinet, secundum
quod ratio habetur personæ. Etsi igitur hæ duæ
virtutes in generali objecto, quod sunt *τὰ χρήματα*,
conveniunt, differunt tamen objecto speciali,
quod ratione magnificentiæ sunt sumptus magni,
&